

ODPIS

W y r o k z dnia 16.10.15 sygn. akt IV SA/Wa 1356/15
postanowienie jest prawomocny(ą) od dnia 05.01.16 r.
podpis sędziego/ referendarza sądownego

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Aneta Dąbrowska (spr.)
Sędziowie	sędzia WSA Anna Sękowska sędzia WSA Agnieszka Wójcik
Protokolant	ref. staż. Paweł Smulski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 października 2015 r.
sprawy ze skargi **Wojewody Mazowieckiego**
na **uchwałę Rady Miasta Płocka**
z dnia 26 sierpnia 2014 r. nr 859/L/2014
w przedmiocie **miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego**

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Paweł Smulski
Smulski
referent stażysta

UZASADNIENIA

Wojewoda Mazowiecki wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na Uchwałę Nr 859/L/2014 Rady Miasta Płocka z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Cmentarz Komunalny” w Płocku (zwaną dalej: „planem”). Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości, zarzucając jej wydanie z naruszeniem przepisów:

1) art. 15 ust. 2 pkt 1 i pkt 6, w związku z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [(Dz. U. z 2015 r., poz. 199) - dalej w skrócie: u.p.z.p.] przez dopuszczenie zmiany przeznaczenia terenu oraz zasad kształtowania zabudowy i wskaźników zagospodarowania terenu bez zachowania procedury wymaganej przez art. 27 ustawy o p.z.p.;

2) art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., poprzez brak ustalenia minimalnej intensywności zabudowy;

3) art. 15 ust. 1 i ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. w związku z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze [(Dz. U. z 1959 r., Nr 52, poz. 315) – zwanego dalej: „rozporządzeniem z 1959 r.”], przez wyłączenie stref ochrony sanitarnej cmentarza z obszaru objętego planem miejscowym.

Skarżący uzasadniając pierwszy zarzut stwierdził, że doszło do naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, wywołującego skutek, o którym mowa w art. 28 u.p.z.p. Cytując treść § 18 ust. 1 i ust. 2 planu wskazano, że ustalenie § 18 ust. 2 narusza art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 1 i 6 u.p.z.p. Uregulowanie to oznacza bowiem zmianę przeznaczenia terenu oraz zasad kształtowania zabudowy i wskaźników zagospodarowania terenu bez zachowania procedury, zgodnie z wymogiem art. 27 u.p.z.p., z którego wynika, że zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane, zatem dokonanie zmiany w przeznaczeniu terenu zieleni urządzonej (ZP) na tereny cmentarza nie może być dokonana z pominięciem trybu przewidzianego w ustawie. Wszystkie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego muszą być dokonywane z zachowaniem procedury planistycznej, co wynika nie tylko z samego przywołanego powyżej przepisu, ale również z utrwalonego orzecznictwa w tym zakresie np. z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1

grudnia 2010 r., sygn. akt II OSK 1980/10 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Zdaniem skarżącego wprowadzenie odmiennego przeznaczenia terenu bez zachowania ustawowej procedury określonej w art. 14 - 20 u.p.z.p., stanowi istotne naruszenie trybu jej sporządzenia w rozumieniu art. 28 ust. 1 w zw. z art. 27 u.p.z.p. Istotność naruszenia trybu sporządzenia planu miejscowego polega więc na dopuszczeniu odmiennego przeznaczenia terenu zieleni urządzonej oznaczonego symbolem ZP, dla którego ustawodawca zastrzegł konieczność zachowania stosownych wymogów ze względu na normatywny charakter ustaleń planu miejscowego determinujących sposób wykonywania praw przysługujących do danego terenu. Oznacza tym samym możliwość dowolnego przesuwania jednego z najistotniejszych elementów planu miejscowego, tj. linii rozgraniczającej, delimitującej granice obszarów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, a więc wyznaczenia nowych granic obszaru cmentarza. Skarżący podkreślił, że kwestie dotyczące alternatywnego oraz braku jednoznacznego przeznaczenia, w tym także w kontekście zaistnienia zdarzeń przyszłych i niepewnych, były już przedmiotem wielokrotnych orzeczeń sądowych, w tym m. in.: Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 sierpnia 2012 r., sygn. akt II OSK 1334/12; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 2673/12. Nadto, poglądy zbieżne ze stanowiskiem organu nadzoru w zakresie niedopuszczalności wprowadzania w planie miejscowym zapisu pozwalającego na zmianę przeznaczenia terenu bez trybu przewidzianego w art. 27 u.p.z.p. podzielono m. in. w prawomocnych orzeczeniach: Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. akt II OSK 2235/10; Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 grudnia 2010 r., sygn. akt II OSK 1980/10; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 2673/12; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 13 października 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 397/10, 11 sierpnia 2011 r., sygn. akt II SA/Wr 252/11 i 28 kwietnia 2011 r., sygn. akt II SA/Wr 594/10; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 1550/13.

Skarżący uzasadniając drugi zarzut stwierdził, że ustalenie minimalnej intensywności zabudowy należy do obowiązkowych elementów treści planu miejscowego. Uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinna w sposób kompleksowy określać maksymalną i minimalną

intensywność zabudowy. Tymczasem z ustaleń, o którym mowa w § 16 ust. 2 pkt 5 lit. a uchwały, w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem ZC i § 17 ust. 2 pkt 4 lit. a uchwały, w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem ZCU oraz § 19 ust. 2 pkt 4 lit. a uchwały, w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem ZCKS, dotyczących zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego oraz warunków zabudowy i zagospodarowania nie ustalono wskaźnika minimalnej intensywności zabudowy, przy czym określono maksymalny wskaźnik intensywności zabudowy. W kontekście powyższego naruszenia skarżący wskazał, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 u.p.z.p., każde naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego, wywołuje sankcje w postaci konieczności stwierdzenia nieważności uchwały, bez ich wartościowania z uwagi na stopień naruszeń. Co prawda w doktrynie dominuje pogląd, że plan miejscowy zawiera obligatoryjne ustalenia, o których mowa w art. 15 ust. 2 u.p.z.p., jeżeli w terenie powstają okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń. Jeżeli stan faktyczny obszaru objętego planem nie daje podstaw do zamieszczenia w planie ustaleń wymienionych w art. 15 ust. 2 - brak takich ustaleń w planie nie może stanowić o jego niezgodności z prawem (vide: Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz pod redakcją prof. Z. Niewiadomskiego; wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2011, s. 162). Według skarżącego takie stanowisko w sprawie nie może mieć zastosowania. Przede wszystkim obligatoryjność ustaleń planistycznych należy kwalifikować w kontekście przyjętych rozwiązań przestrzennych. Oczywistym jest, że w przypadku wprowadzonego w planie miejscowym zakazu zabudowy nie jest możliwe określenie np. maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy. Jednak w przypadku delimitowania terenów z przeznaczeniem pod zabudowę, istnieje obowiązek określenia takich wskaźników. Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy skarżący podkreślił, iż w przypadku terenu oznaczonego symbolem ZP, o którym mowa w § 18 uchwały, w związku z wprowadzonym zakazem lokalizacji budynków i tymczasowych obiektów budowlanych (§ 18 ust. 3 pkt 1 uchwały) nie było potrzeby określania wszystkich wskaźników, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., w szczególności zaś wskaźników odnoszących się do zabudowy, tym samym brak było przesłanek do określania m. in. maksymalnego i minimalnego wskaźnika intensywności zabudowy, dla terenu ZP. Jednakże w przypadku terenów, dla których przewidziano możliwość zabudowy, istniała konieczność ustalenia takich wskaźników. Brak jest przy tym jakichkolwiek podstaw

prawnych do „dowolności w wyborze” (jak uchwałodawca ustalił wskaźnik maksymalny, nie ustalił zaś minimalnego, pomimo tego, iż oba są wskaźnikami obligatoryjnymi). W tej sytuacji wniosek skargi jest zasadny.

Skarżący uzasadniając trzeci zarzut – cytując art. 15 ust. 1 u.p.z.p., zauważył że cmentarz komunalny, którego dotyczy zaskarżony plan nie jest cmentarzem nowo zakładanym, jednakże z ustaleń planistycznych wynika, iż przedmiotem ustaleń inkryminowanego planu miejscowego jest powiększenie istniejącego cmentarza. Biorąc pod uwagę powyższe Rada Miasta Płocka była zobligowana do stosowania przepisów odrębnych z tego zakresu, w tym przede wszystkim ustawy dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych [(Dz. U. z 2011 r., Nr 118, poz. 687, ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą o cmentarzach”]. Zgodnie z art. 3 ustawy o cmentarzach, cmentarze zakłada się i rozszerza na terenach określonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, zaś one same powinny znajdować się na ogrodzonym terenie, odpowiednim pod względem sanitarnym (art. 5 ust. 1 ustawy o cmentarzach). Z uwagi na konieczność zachowania przy sytuowaniu cmentarzy odpowiednich wymogów sanitarnych upoważniono właściwego ministra do określenia w drodze rozporządzenia, jakie tereny uznaje się za odpowiednie pod względem sanitarnym na cmentarze, w tym do określenia: szerokości pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów, a w szczególności terenów mieszkaniowych, zakładów produkujących artykuły żywności, odległości cmentarza od źródeł ujęcia wody oraz wymagań co do poziomu wód gruntowych na terenach przeznaczonych pod cmentarze (art. 5 ust. 3 ustawy o cmentarzach). Wypełnieniem tej normy jest rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej w sprawie określenia jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze, które w § 1 ust. 1 wskazuje, że teren pod cmentarz powinien być lokalizowany w sposób wykluczający możliwość wywierania szkodliwego wpływu cmentarza na otoczenie, zaś w § 3 ust. 1 stanowi, że „ Odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m; odległość ta może być zmniejszona do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 do 150 m odległości od cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone.”. Przepisy te mają na celu zagwarantowanie

zachowania odpowiednich odległości od projektowanych cmentarzy niezależnie od tego, czy w pierwszej kolejności powstanie cmentarz czy też zabudowa na pobliskich terenach i przepisy te są skorelowane z przepisami regulującymi kwestie planowania przestrzennego (art. 15 ust. 2 pkt 7, 9 i 11 u.p.z.p.). Powyższe wynika także z rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w szczególności zaś z wymogów określonych w § 4 pkt 7 a odnoszących się do zawartości części tekstowej, jak i "wymagań określonych dla części graficznej, o których mowa w § 7 pkt 6. Zdaniem skarżącego, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, konieczne jest wprowadzenie strefy sanitarnej cmentarza, która wiąże się z wprowadzaniem zakazu realizacji obiektów budowlanych (zakaz zabudowy) i ograniczeniami w zabudowie z uwagi na projektowany cmentarz. Gdyby plan miejscowy nie wprowadzał strefy ochronnej przewidzianej rozporządzeniem wykonawczym, to realizacja cmentarza (jego poszerzenie) mogłaby okazać się niemożliwa, gdyż między uchwaleniem planu miejscowego a rozpoczęciem budowy cmentarza właściciele sąsiednich nieruchomości mogliby wybudować obiekty budowlane i tym samym uniemożliwić budowę planowanego cmentarza. Z tej już chociażby przyczyny wprowadzenie stref ochronnych dla terenu zakwalifikowanego w planie miejscowym pod cmentarz jest niezbędne. Nadto za koniecznością wprowadzenia stref ochronnych przemawia wzgląd na potrzebę ochrony prawa własności, jej istotę i dopuszczalne ograniczenia tego prawa. Skarżący wskazuje, że skoro właściwy minister uzyskał delegację ustawową do określenia, jakie tereny uznaje się za odpowiednie pod względem sanitarnym na cmentarzu, w tym do określenia szerokości pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów, a w szczególności terenów mieszkaniowych (art. 5 ust. 3 ustawy o cmentarzach), to tym samym określenie szerokości pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów w wyniku zrealizowania tej delegacji, należy uznać za określenie tzw. stref sanitarnych. Pasy izolujące, o jakich mowa w art. 5 ust. 3 ww ustawy, wprowadzone zostały ze względów sanitarnych, aby wyłączyć możliwość wywierania szkodliwego wpływu cmentarza na otoczenie, co wynika wprost z § 1 ust. 1 rozporządzenia w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarzu. W tym stanie prawnym przeznaczenie określonego terenu pod budowę, bądź jak w przedmiotowym przypadku pod powiększenie cmentarza oraz określenie i ustanowienie w planie miejscowym pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów - tzw. stref

sanitarnych cmentarza znajduje umocowanie zarówno w przepisach ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Uchwalenie planu miejscowego obejmującego planowany do rozbudowy istniejący cmentarz jest realizacją wymogu ustanowionego w art. 3 ustawy o cmentarzach, a wskazanie lokalizacji planowanego cmentarza następuje zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. przez określenie stosownego terenu za pomocą linii rozgraniczających. Wprowadzenie zaś pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów jest ustaleniem szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym zakazu zabudowy w rozumieniu art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. Powyższe oznacza, że miejscowy plan obejmujący teren planowanego cmentarza, powinien z mocy art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. w zw. z art. 3 i art. 5 ustawy o cmentarzach obowiązkowo określać strefę sanitarną cmentarza przewidzianą w § 3 ust. 1 rozporządzenia z 1959 r. Także zgodnie z art. 1 ust. 2 u.p.z.p., w planowaniu zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się nie tylko wymagania ładu przestrzennego, walory architektoniczne i krajobrazowe, wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz potrzeby interesu publicznego, ale i wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także walory - ekonomiczne przestrzeni i prawo własności. Teren cmentarza w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego jest terenem szczególnym, ze względu na sformułowane w przepisach prawa szczególne uwarunkowania, jakie powinny spełniać tereny przeznaczone pod cmentarz, a tym samym wskazane wyżej regulacje prawne winny znaleźć odzwierciedlenie w postanowieniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego planowany cmentarz. Plan miejscowy nie może obejmować wyłącznie terenu, na którym jest zlokalizowany, bądź ma być zlokalizowany cmentarz. Lokalizacja cmentarza nie tylko podlega określonym wymaganiom, ale i wymusza określony sposób wykorzystania terenów leżących w pobliżu cmentarza. Organy gminy przeznaczające w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określony obszar na cmentarz lub na rozszerzenie cmentarza winny tak projektować teren cmentarza, aby zabezpieczyć spełnienie wymogów dotyczących ich lokalizacji, wynikających m. in. z przepisu § 3 ust. 1 rozporządzenia z 1959 r. Zatem obszar objęty niniejszym planem powinien obejmować teren cmentarza wraz ze strefą ochronną, czego brak jest w niniejszej uchwale (zarówno w tekście jak i załączniku graficznym). W tym miejscu organ też

zaznaczył, że obszary sąsiadujące nie mają miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Z przeprowadzonej przez skarżącego analizy podjętej uchwały wraz z dokumentacją prac planistycznych wynika, że organ wykonawczy miasta, sporządzając projekt planu miejscowego miał świadomość przytoczonych powyżej przepisów oraz konsekwencji (skutków) powiększenia istniejącego cmentarza. Świadczy o tym chociażby, podpisane z sąsiednią gminą Radzanowo porozumienie o współpracy zawarte w dniu 28 marca 2014 r. odnośnie wprowadzenia ograniczeń w zagospodarowaniu i zabudowie (w związku z faktem, iż władztwo planistyczne ograniczone jest do granic administracyjnych gminy). Niemniej jednak w granicach administracyjnych miasta Płocka takie ograniczenia winny zostać wprowadzone do ustaleń planu miejscowego. Wyłączenie stref ochrony sanitarnej cmentarza z obszaru objętego planem miejscowym stanowi zatem naruszenie art. 15 ust. 1 i ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia z 1959 r., który nakazuje wprowadzenie stref sanitarnych cmentarza. Pogląd skarżącego w kwestii konieczności stosowania ww przepisów odrębnych z zakresu cmentarnictwa podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II OSK 1518/11, 27 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1623/11, 27 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1625/11, 19 listopada 2014 r., sygn. akt II OSK 1486/14.; Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie z dnia 16 lipca 2012 r., sygn. akt IV SA/Wa487/12, 27 marca 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 2673/12. W tym miejscu skarżący też wskazał na treść zamieszczonych w dokumentacji planistycznej opinii Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Warszawie z 25 kwietnia 2014 r. znak ZNS.9022.7.00162.2014.MS i ZNS.9022.7.00204.2014.PK, potwierdzających zasadność powyższego stanowiska.

W ocenie skarżącego wykazane naruszenia są podstawą do uwzględnienia skargi i stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały.

Rada Miasta Płocka – w odpowiedzi na skargę – wniosła o oddalenie skargi. W motywach odpowiedzi odnosząc się do pierwszego zarzutu skargi – organ wskazał na jego bezzasadność. Treść § 18 ust. 2 planu należy rozumieć jako ustalenie przeznaczenia terenu, zgodnie z art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 pkt 1 w/w ustawy, możliwego do zrealizowania na warunkach określonych w planie. Ze względu na ograniczenia wynikające z § 3 ust. 1 rozporządzenia z 1959 r., dla terenu zieleni urządzonej, oznaczonego na rysunku planu symbolem ZP, ze względu na lokalizację w zasięgu odległości 150 m od istniejącego budynku mieszkalnego,

zlokalizowanego w odległości ponad 70 m od granic obszaru planu, zapisem § 18 ust. 2 planu ustalono przeznaczenie na cmentarz (wykorzystanie na cele związane z założeniem cmentarza) ustalając warunki, na jakich może być zrealizowane - podłączenie do sieci wodociągowej budynku mieszkalnego oznaczonego na rysunku planu (ul. Jędrzejewo 1a, działka o nr ewidencyjnym 8). Zapis § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu planu miejscowego wskazuje, iż plan miejscowy może ustanawiać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia. Skarżący w skardze przyjął inne rozumienie § 18 ust. 2 planu wywodząc, iż ustala on inny tryb, niż przewidziany art. 27 ustawy, dla dokonania zmiany przeznaczenia terenu. Interpretacja skarżącego daleka jest od przedstawionej powyżej interpretacji, która odpowiada ściśle intencjom w nim zawartym. Z kolei zapis § 18 ust. 2 uchwały, zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy, w sposób jednoznaczny ustala wskaźniki zabudowy i zagospodarowania terenu dla terenu ZP, bez względu na to czy teren ten będzie zagospodarowany zgodnie z ustalonym przeznaczeniem na teren zieleni urządzonej, czy też zgodnie z ustalonym przeznaczeniem dopuszczalnym, zostanie założony na nim cmentarz. Brak jest w zapisach planu jakichkolwiek ustaleń, które mogłyby wskazywać, iż zasadnym jest zarzut przedstawiony w skardze dotyczący możliwości zmiany zasad kształtowania zabudowy i wskaźników zagospodarowania terenu bez zachowania procedury zgodnie z wymogiem art. 27 ustawy. Istotnym w sprawie jest fakt, iż to Gmina - Miasto Płock jest właścicielem przedmiotowego terenu, to ona realizując zadania własne zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, ze zm.) zamierza na tym terenie rozbudować istniejący cmentarz gminny i to ona, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 3 ww ustawy realizując zadania w zakresie wodociągów i zaopatrzenia w wodę, konsekwentnie prowadząc swoją politykę przestrzenną, podłączyła do sieci wodociągowej budynek mieszkalny położony w Płocku przy ulicy Jędrzejewo 1a, zlokalizowany na działce o numerze ewidencyjnym gruntu nr 8 (obręb 6), o którym mowa w uchwale. O wykonaniu przedmiotowej sieci wodociągowej świadczy inwentaryzacja powykonawcza naniesiona na mapę zasadniczą. Prace projektowe oraz postępowanie administracyjne związane z realizacją przedmiotowego przyłącza (zamówienia publiczne, opracowanie dokumentacji projektowej, uzyskanie pozwolenia na budowę) były prowadzone równocześnie z prowadzoną procedurą planistyczną miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego. Dokumentacja projektowo-kosztorysowa na budowę przyłącza sieci wodociągowej i przyłączenie do nieruchomości na działce o nr ewid. 8, obręb 6 przy ulicy Jędrzejewo 1a, została wykonana w oparciu o Aneks Nr 1/103/WIR- I/z/964/2014 z dnia 24.04.2014r. do Umowy Nr 9/WIR-I/Z/507/2014 z dnia 4 marca 2014 roku. Przebieg trasy przyłącza został uzgodniony z właścicielem nieruchomości, uzyskano również w dniu 02.07.2014r. oświadczenie woli o udostępnieniu nieruchomości w celu posadowienia urządzeń w postaci odcinka sieci wodociągowej, niezbędnego do przyłączenia budynku mieszkalnego zlokalizowanego na przedmiotowej działce. Jak wynika z powyższego wszelkie obowiązki i ograniczenia związane z zabudową i zagospodarowaniem terenów wynikających z podjęcia przedmiotowej uchwały obciążają Gminę - Miasto Płock. Ustalony wymóg wyprzedzającego podłączenia do sieci wodociągowej budynku mieszkalnego przed przeznaczeniem (zagospodarowaniem terenu) na cmentarz, nie uzależnia możliwości realizacji przeznaczenia określonego planem od niepewnych, zależnych od bliżej nieokreślonych podmiotów lub decyzji, nieprzewidzianych planem warunków, czego dotyczą powołane przez skarżącego orzeczenia sądowe (wyrok NSA z dnia 8 sierpnia 2012 r., sygn.. akt II OSK 1334/12 oraz WSA w Warszawie z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt IV S.A./Wa2673/12). W przedmiotowej sprawie nie zachodzą żadne z przesłanek, na których opierają się powołane orzeczenia. Zapis § 18 ust. 2 planu stanowi jednoznaczny komunikat co do ostatecznego przeznaczenia terenu, a określone w nim warunki dla jego realizacji uzależnione są wyłącznie od woli Gminy - Miasto Płock.

Odnosząc się do drugiego zarzutu skargi – organ stwierdził jego bezzasadność. Wskazano, że akt prawa winien być tworzony w sposób racjonalny i logiczny. Zapisy: § 16 ust. 2 pkt 5 lit. a planu w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem ZC (teren cmentarza), § 17 ust. 2 pkt 4 lit. a planu w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem ZCU (teren obsługi cmentarza), § 19 ust. 2 pkt 4 lit. a planu w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem ZCKS (teren obsługi komunikacyjnej cmentarza) zawierają stwierdzenie, iż cyt.: „intensywność zabudowy minimalna - nie ustala się”. Jest to bowiem spowodowane faktem, że z uwagi na specyfikę przeznaczenia terenów nie będą na nim stawiane jakiejkolwiek budynki i nie będzie mowy o jakiejkolwiek zabudowie. Jeśliby założyć zasadność stanowiska prezentowanego przez skarżącego to powstaje zagadnienie do przeanalizowania, z jakiego powodu skarżący nie kwestionuje braku ustaleń intensywności zabudowy dla

innego terenu, oznaczonego w planie symbolem „KDGP” jako teren drogi publicznej ulicy głównej ruchu przyspieszonego. Najprawdopodobniej skarżący uznaje w tym przypadku brak takiej potrzeby, gdyż z ustalonego przeznaczenia terenu, ustalonych zasad zabudowy i zagospodarowania wynika, iż na tym terenie nie będą wznoszone jakiegokolwiek budynki, zatem ustalenie intensywności zabudowy byłoby bezprzedmiotowe. Podobnie bezprzedmiotowym byłoby ustalanie minimalnej intensywności zabudowy dla terenu cmentarza ZC, terenu obsługi komunikacyjnej cmentarza ZCKS czy terenu obsługi cmentarza ZCU, gdyż ze względu na ich przeznaczenie, ich planowany sposób zagospodarowania, nie mogą być na nich wznoszone żadne budynki. Brak jakichkolwiek budynków na tych terenach nie naruszy ładu przestrzennego, a także zachowa walory architektoniczne i krajobrazowe przestrzeni. Zasadnym jest więc wprowadzenie minimalnej intensywności zabudowy dla takich terenów, których przeznaczenie na cele inwestycyjne, walory ekonomiczne przestrzeni w której są zlokalizowane oraz parametry zabudowy w ich otoczeniu uzasadniają wymóg realizacji zabudowy o odpowiedniej intensywności. Można rozważać, czy dla terenu, który zgodnie z jego przeznaczeniem ma pozostać niezabudowanym, wielkość minimalnej intensywności zabudowy powinna być ustalona jako „0” (zero), zważywszy na fakt, że oznaczenie w taki sposób intensywności zabudowy nie stanowi przecież o jakiegokolwiek „minimalnej intensywności zabudowy”, tylko wskazuje na jej brak. Zdaniem organu, tylko wartość większa od „0” ustanawia minimalną intensywność zabudowy.

Również trzeci zarzut skargi według organu jest nietrafny. Organ uznaje zasadność stanowiska prezentowanego przez skarżącego, iż lokalizując cmentarz należy zachować wymagane ww rozporządzeniem strefy sanitarne. Zdaniem jednak organu, tak właśnie postąpiono w przypadku zaskarżonego planu. W zgodzie z art. 3 ustawy o cmentarzach i przepisami rozporządzenia z 1959 r. został w przedmiotowym planie wskazany teren istniejącego cmentarza i jego rozszerzenia. W prognozie oddziaływania na środowisko sporządzonej na potrzeby projektu przedmiotowego planu ukazano obiekty w otoczeniu cmentarza, ze szczególnym uwzględnieniem obiektów, w sąsiedztwie których cmentarz nie może być lokalizowany w zgodzie z ww rozporządzeniem. W odległości mniejszej niż 150 m od granic planu zlokalizowany był wyłącznie jeden budynek (wspomniany w pkt 1 budynek mieszkalny), stanowiący ograniczenie dla możliwości rozszerzenia cmentarza. Zapisy planu odpowiednio uwzględniają tę okoliczność. W dniu 28 marca

2014 r. zawarto porozumienie o współpracy pomiędzy Gminą - Miasto Płock a Gminą Radzanowo, mające na celu zabezpieczenie interesu publicznego w zakresie możliwości rozbudowy cmentarza. Zgodnie z wyżej wymienionym Porozumieniem Wójt Gminy Radzanowo zaakceptował rozbudowę cmentarza komunalnego w Płocku na terenach przylegających do granic Gminy, jak również wynikające z jego lokalizacji ograniczenia w zagospodarowaniu terenów i zobowiązał się uwzględnić powyższe kwestie w aktualnie toczących się i wszczynanych w przyszłości postępowaniach administracyjnych o ustalenie sposobów zagospodarowania i określenie warunków zabudowy na tych terenach, przy opracowywaniu projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla terenów Gminy Radzanowo, przylegających do granicy z Gminą Płock, przy wydawaniu opinii o projekcie opracowywanego Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Cmentarz Komunalny” w Płocku. W ramach prowadzonej procedury planistycznej projekt planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko został skierowany do zaopiniowania do Wójta gminy Radzanowo. Wójt postanowieniem z 22 kwietnia 2014 r. pozytywnie zaopiniował powyższe dokumenty pod warunkiem uwzględnienia zapisów Porozumienia o współpracy z dnia 28.03.2014r. zawartego pomiędzy Gminą - Miasto Płock a Gminą Radzanowo.

Reasumując powyższe, zarzuty wskazane w skardze są bezzasadne, w żaden sposób nie wskazują, iż Rada Miasta Płocka uchwalając przedmiotowy plan miejscowy naruszyła zasady sporządzania planu miejscowego, istotnie naruszyła tryb jego sporządzania czy też naruszyła właściwości organów w tym zakresie, co mogłoby stanowić podstawę, zgodnie z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały w całości lub części.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje:

Skarga została uwzględniona. Sąd uznał bowiem za zasadne wszystkie podniesione w niej zarzuty, a wnioski za trafne. Tym samym nie podzielił argumentów przytoczonych na odparcie zarzutów w odpowiedzi na skargę przez organ uchwalający plan i wniosku o oddalenie skargi.

Sąd stwierdził:

Po pierwsze, stosownie do art. 4 ust. 1 u.p.z.p. (w brzmieniu obowiązującym w dniu uchwalenia planu), ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie

zagospodarowania przestrzennego. Z kolei zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 u.p.z.p. (w brzmieniu obowiązującym w dniu uchwalenia planu), w planie miejscowym określa się obowiązkowo: przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania; zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.

Opierając się na treści przytoczonych regulacji prawnych skarżący zakwestionował ustalenie zawarte w § 18 ust. 2 zaskarżonego planu. Zauważył bowiem, że § 18 ust. 1 planu stanowi, iż „Dla terenu zieleni urządzonej, oznaczonego symbolem ZP, ustala się przeznaczenie – tereny zieleni urządzonej”. Z kolei kwestionowany § 18 ust. 2 planu „Dopuszcza przeznaczenie terenu na cmentarz, pod warunkiem wyprzedzającego podłączenia do sieci wodociągowej budynku mieszkalnego oznaczonego na rysunku planu, przy zachowaniu ograniczeń wynikających z przepisów odrębnych z zakresu cmentarzy i chowania zmarłych”. Przedstawione uregulowanie – zdaniem skarżącego – w istocie oznacza zmianę przeznaczenia terenu oraz zasad kształtowania zabudowy i wskaźników zagospodarowania terenu i stworzenie możliwości dowolnego przesunięcia linii rozgraniczającej, delimitującej granice obszarów o różnym przeznaczeniu, a więc wyznaczenie nowych granic obszaru cmentarza - bez zachowania procedury zgodnej z wymogiem art. 27 u.p.z.p., czyli z pominięciem trybu, w jakim zmiany są uchwalane. Innymi słowy dokonanie zmiany w przeznaczeniu terenu zieleni urządzonej na teren cmentarza bez zachowania ustawowej procedury określonej w art. 14 – 20 u.p.z.p., kwalifikowane jako istotne naruszenie trybu sporządzania planu w rozumieniu art. 28 u.p.z.p.

W ocenie Sądu z § 18 ust. 1 planu wynika, że teren oznaczony symbolem ZP przeznaczony został pod teren zieleni urządzonej. Jednocześnie w ramach przeznaczenia - na mocy § 18 ust. 2 planu - na przedmiotowym terenie dopuszcza się – pod warunkiem wyprzedzającego podłączenia do sieci wodociągowej budynku mieszkalnego oznaczonego na rysunku planu, przy zachowaniu ograniczeń

wynikających z przepisów odrębnych z zakresu cmentarzy i chowania zmarłych – cmentarz. Należy zgodzić się ze skarżącym, że takiej treści ustalenie narusza art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 1 pkt 1 i pkt 6 u.p.z.p., które stwierdzają, że ustalenie przeznaczenia terenu i określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. I chociaż bez wątpienia dla terenu oznaczonego symbolem ZP przewidziano przeznaczenie pod „teren zieleni urządzonej”, to kolejnym postanowieniem, także ujętym jako określenie przeznaczenia tego terenu dopuszczono „cmentarz”, oznaczony w innych ustaleniach planu symbolem ZC. Zdaniem Sądu, organ uchwalając plan w ustaleniach dotyczących przeznaczenia terenów określa dane przeznaczenie, np. przeznaczza teren pod teren zieleni urządzonej, oznaczając taki teren symbolem ZP (jak uczyniono to w § 18 ust. 1 zaskarżonej uchwały) albo przeznaczza teren pod teren cmentarza, oznaczając taki teren symbolem ZC (jak uczyniono w § 16 ust. 1 planu), czyli odpowiadającym określönemu przeznaczeniu. Skoro przyjmuje w założeniach planistycznych i rozdziela dane przeznaczenia, tj. teren cmentarza (symbol ZC - § 16 planu) od terenu zieleni urządzonej (symbol ZP - § 18 planu), to nie może dopuszczać cmentarza de facto na terenie - w założeniu – o innym przeznaczeniu. Dodatkowo dopuszczenie to uzależniać od ziszczenia się jakiegoś warunku, co z kolei zupełnie wyklucza brzmienie § 2 pkt 6 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz.1587), z którego wynika, że w planach można ustanawiać jedynie nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia. Innymi słowy danemu terenowi od razu w planie należy określić konkretne przeznaczenie i zasady jego zagospodarowania, nie zaś próbować doprowadzić do zmiany przeznaczenia terenu - poza procedurą planistyczną – z terenu o symbolu ZP na teren o symbolu ZC. Powyższe należało rozważyć w kategoriach naruszenia zasad i istotnego naruszenia trybu sporządzania planu.

Po drugie, skarżący opierając się na treści zacytowanych już wyżej przepisów, tj. art. 15 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 u.p.z.p. (w brzmieniu obowiązującym w dniu uchwalenia planu) zakwestionował postanowienia § 16 ust. 2 pkt 5 lit. a – w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem ZC, § 17 ust. 2 pkt 4 lit. a – w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem ZCU i § 19 ust. 2 pkt 4 lit a planu – w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem ZCKS w zakresie nieustalenia minimalnego wskaźnika

intensywności zabudowy, jako stanowiącego jeden z elementów ustaleń planu obejmujących zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego oraz warunki zabudowy i zagospodarowania terenu. Skarżący podkreślił, że w przypadku terenów, na których dopuszcza się zabudowę budynków, obiektów budowlanych, istnieje obowiązek określenia w planie maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy. Z obowiązku tego organ uchwalający zaskarżony plan wywiązał się tylko częściowo, albowiem we wspomnianych paragrafach i ustępach oraz punktach planu oznaczonych lit. b określił maksymalny wskaźnik intensywności zabudowy odpowiednio dla poszczególnych terenów (na poziomie 0,2, 0,8 i 0,05), natomiast odnośnie minimalnego podał, że „nie ustala się”. Takie działanie świadczy o naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego w rozumieniu art. 28 u.p.z.p.

Według Sądu nie można odmówić trafności temu zarzutowi. Na terenie oznaczonym symbolem ZC ustalono jako formę zabudowy budynki wolnostojące lub zespoły budynków (§ 16 ust. 2 pkt 1 planu). Na terenie oznaczonym symbolem ZCU dopuszczono lokalizację tymczasowych obiektów budowlanych, w formie obiektów wolnostojących lub zespołu obiektów (§ 17 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 planu). Na terenie oznaczonym symbolem ZCKS dopuszczono lokalizację budynków związanych z obsługą parkingu oraz lokalizację do 120 dni tymczasowych obiektów budowlanych handlu artykułami funeralnymi, w formie obiektów wolnostojących lub zespołów obiektów (§ 19 ust. 2 pkt 1 i 2 planu). Przytoczone ustalenia planu przeczą twierdzeniu organu uchwalającego plan, iż na tych terenach nie mogą być wznoszone żadne budynki, zwłaszcza że określono inne wymagane art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. wskaźniki zabudowy i zagospodarowania, przykładowo: maksymalny stosunek zabudowy do powierzchni działki, maksymalny wskaźnik intensywności zabudowy (który tak jak minimalny określa się w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej), minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej (który także jak minimalny określa się w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej), czy maksymalną wysokość budynków i tymczasowych obiektów budowlanych (§ 16 ust. 2, § 18 ust. 3, § 19 ust. 2 planu). Powyższe przemawia więc za zasadnością określenia w podważanych przez skarżącego uregulowaniach planu również minimalnej intensywności zabudowy, czego – wbrew twierdzeniu Rady - nie wyklucza specyfika przeznaczenia przedmiotowych terenów, zwłaszcza w sytuacji dopuszczenia na nich możliwości zabudowy i ustalenia innych wskaźników. Oznacza to, że i w tym aspekcie ustaleń planistycznych doszło do naruszenia zasad

sporządzania planu.

Po trzecie, w myśl art. 15 ust. 1 i ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. (w brzmieniu obowiązującym w dniu uchwalenia planu), wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem; w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy.

Opierając się na unormowaniach wynikających z przytoczonych regulacji, skarżący podkreślił, że przedmiotem zaskarżonego planu jest cmentarz komunalny i choć nie jest cmentarzem nowo zakładanym, to z ustaleń planistycznych wynika, że celem Rady było doprowadzenie do jego powiększenia. To oznaczało obowiązek stosowania przepisów odrębnych z tego zakresu. I słusznie organ wskazał, że do przepisów tych należy zaliczyć ustawę z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2011 r., Nr 118, poz. 687, ze zm.) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz. U. Nr 52, poz. 315), wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 5 ust. 3 ww ustawy.

Stosownie do art. 3 ustawy o cmentarzach, cmentarze zakłada się i rozszerza na terenach określonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Według § 3 ust. 1 rozporządzenia z 1959 r., odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m; odległość ta może być zmniejszona do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 do 150 m odległości od cmentarza posiada sieć wodociagową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone. Zaś art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. wymaga dla wymienianych terenów obowiązkowego określenia szczególnych warunków zagospodarowania i ograniczenia ich użytkowania, w tym zakazu zabudowy. Rację ma skarżący twierdząc, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego konieczne jest wprowadzenie strefy sanitarnej cmentarza, która wiąże się z wprowadzaniem zakazu realizacji obiektów budowlanych (zakaz zabudowy) i ograniczeniami w zabudowie z uwagi na projektowany cmentarz. Po pierwsze, gdyby plan miejscowy

nie wprowadzał strefy ochronnej przewidzianej rozporządzeniem z 1959 r., to realizacja cmentarza (jego poszerzenie) mogłaby okazać się niemożliwa, gdyż między uchwaleniem planu miejscowego a rozpoczęciem budowy cmentarza właściciele sąsiednich nieruchomości mogliby wybudować obiekty budowlane i tym samym uniemożliwić budowę planowanego cmentarza. Po drugie za koniecznością wprowadzenia strefy ochronnej przemawia wzgląd na potrzebę ochrony prawa własności, jej istotę i dopuszczalne ograniczenia tego prawa. Po trzecie pasy izolujące, o jakich mowa w art. 5 ust. 3 ustawy o cmentarzach teren cmentarny od innych terenów, a w szczególności terenów mieszkaniowych, wprowadzone zostały ze względów sanitarnych, aby wyłączyć możliwość wywierania szkodliwego wpływu cmentarza na otoczenie, co wynika wprost z § 1 ust. 1 rozporządzenia z 1959 r. Zatem określenie na rysunku planu granicy strefy ochrony sanitarnej winno pociągać za sobą konkretne ustalenia w treści planu, które dałyby podstawę do stwierdzenia zgodności planu z przytoczonymi wyżej przepisami odrębnymi i art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p.

O zastosowanie tych wymogów w ustaleniach kontrolowanego planu zabiegał Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w Warszawie w Opiniach sanitarnych z 25 kwietnia 2014 r. adresowanych do Prezydenta Miasta Płocka. I tak opiniując pozytywnie projekt planu, dokonał m. in. następujących zastrzeżeń:

1) „[...] zaleca się naniesienie na rysunku planu (załącznik nr 1) granic stref w odległości 50 m i 150 m od cmentarza.”;

2) „4. Na części graficznej planu należy nanieść strefę 150 m odległości od granicy cmentarza, wprowadzającą w tej strefie zakaz lokalizacji studni oraz ujęć wody służących jako źródło zaopatrzenia w wodę do picia i potrzeb gospodarczych.

5. Na części graficznej planu należy nanieść strefę ochrony sanitarnej cmentarza o szerokości 50 m, wprowadzającą zakaz lokalizacji studni oraz ujęć wody służących jako źródło zaopatrzenia w wodę do picia i potrzeb gospodarczych, budynków mieszkalnych, zakładów produkujących żywność, zakładów żywienia zbiorowego, bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz innych budynków przeznaczonych na stały pobyt ludzi”.

Powyższe nie znalazło jednak odzwierciedlenia w części graficznej planu, czyli na rysunku planu, jak zastrzegał organ opiniujący, ani w części tekstowej planu. Jednocześnie oznacza, że Rada miała pełną świadomość istnienia obowiązku wynikającego z przepisów odrębnych, niemniej go nie zrealizowała. Za taką

realizację nie można bowiem uznać zapisów planu odnoszących się do usytuowanego w odległości mniejszej niż 150 m od granic planu budynku i zawartego w dniu 28 marca 2014 r. porozumienia o współpracy pomiędzy Gminą – Miasto Płock a Gminą Radzanowo, mającego na celu zabezpieczenie interesu publicznego w zakresie możliwości rozbudowy cmentarza. Strefy muszą bowiem być ustalone w momencie uchwalania planu, żeby funkcjonowanie cmentarza i tworzące się wokół niego zagospodarowanie terenu mogły odpowiadać obowiązującym dla tych uwarunkowań przepisom prawa. Wyłączenie stref ochrony sanitarnej cmentarza z obszaru objętego planem miejscowym stanowi zatem naruszenie art. 15 ust. 1 i ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia z 1959 r.

Skoro wykazane naruszenia doprowadziły do stanu unormowanego w art. 28 u.p.z.p. to zasadnym było stwierdzenie nieważności zaskarżonego planu na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270, ze zm.).

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Paweł Smulski

Paweł Smulski
referent stażysta

